

Nortti näytti

Pitkänmatkan kyttyshiihto on päätynyt. Mitalimiehet on talutettu lehdistöteltiltaan. Sali on täynnä. Valokuvaajat väläyttelevät salamavallojaan. Toimittajat tungeksivat parhaille paikoille ja virittelevät tablettejaan. Ei ole kuitenkaan kyse Lahden lehdistötilaisuudesta, jossa karpaasi kertoo olevansa rehellinen Lapin mies.

Voittaja istuu keskellä jonkun kansainvälisen hiihtoliiton viskaalin vieressä. Hän on kiusaantuneen oloinen, vaikka on juuri voittanut miljoonien ihmisten seuraaman arvostetun kilpailun ja ties kuinka monennen maailmanmestaruutensa. Häntä jännittävät myös siviilielämän kiemurat. Mitähän taas kotona tapahtuu?

Joku toimittaja kysyy typerästi, että miltä nyt tuntuu. Samantapaisia mitäänsanomattomia kysymyksiä tulvii. Ei tunnuta pääsevän ytimeen. Voittaja tuskastuu. Hän ottaa mikrofonin pöydällä olevasta telineestä, vie sen suunsa eteen ja alkaa puhua päättäväisesti.

Niin, minä en ole keksinyt tätä kilpailua. En ole edes ehdottanut tällaista. Tämän kilpailumuodon ovat masinoineet keskieuropalaiset pyöräilytoimittajat, jotka eivät ymmärrä maastohiihdosta mitään. Nämä kabinettien keisarit eivät ole luultavasti koskaan hiihtäneet, mitä nyt ehkä vähän mutkamäkeä kokeilleet.

Te syytätte minua eräreilusta taktiikasta. Korostan vielä, etten ole keksinyt tätä hiihtotapaa. Mutta koska tällainen on ohjelmassa, olen harjoitellut päättäväisesti sitä silmällä pitäen. Juju on, miten kehitetään väsyneestä lihaksistosta viiden sekunnin räjähtävä tasatyöntökiri. Se on vaikeaa mutta kenelle tahansa mahdollista. Voisin vaikka vihjaista, miten pitää harjoitella.

Miksi en vedä letkaa. Tällä hiihtotyylillä vain tyhmä, todellinen idiootti alkaa vetää. Etenkin nollakelillä ja uudessa lumessa suksi luistaa toisen perässä huomattavasti paremmin. Se on alkeiskemiaa ja -fysiikkaa. Lisäksi tulee ilmanvastus. Perässä syke pysyttelee noin neljänneksen matalampana kuin keulassa. Lihakset säilyvät parin tunnin kovasta rasituksesta huolimatta vetreinä räjähtävään kiriin.

Joku väittää, että keulassa saa hiihtää rauhassa, ja jäljempänä joutuu kompuroimaan ja jarruttelemaan. Sauvoja katkeilee. Kaatuilee. Ei, hyvät toimittajat. Ei tarvitse kompuroida, jos osaa hiihtää. Ja meillä opetellaan ensin hiihtämään vaikeissa maastoissa ja sitten vasta ruvetaan rakentamaan fysiikkaa.

Pitkällä matkalla voi jättäytyä huoletta parinkymmenen sekunnin päähän kärjestä. Ehtii ottaa juomaa rauhassa, korjailta pipoa ja laseja. Voi vähän vaikka raaviskella selkääkin, mikä rentouttaa. Seuraavassa pitkässä laskussa saa vaivatta porukan kiinni ja voi hurauttaa ohikin. Meillä nääs voidellaan nämä kapulatkin sitä silmällä pitäen.

Sitten on vielä mukavaa, että kilpailujen järjestäjät rakentavat maalipaikan ladut minulle mukaviksi. Lähes joka paikassa, jossa ole voittanut, stadionille lasketaan pitkää mäkeä, jossa porukka on helppo saada kiinni. Joskus järjestämme keulaan jarruttelevan apuhihtäjän, mutta sellaista on isommissa kisoissa nykyään vaikea saada.

Leveä ja pitkä maalibaana on todella mieleeni. Olen huomannut, että joskus joku yrittää hiihtää eteeni. Se toimii vaan edukseni, koska sitten on lasten leikkiä sujahtaa toiselta puolelta ohi. Onneksi missään ei tulla ylämäkeä maaliin.

En minä mene lopussa mitenkään piippuun. Olen kuitenkin huomannut, että pieni pyllähtäminen maaliviivan jälkeen innoittaa yleisöä niin stadionilla kuin telkkarissakin..

pajen